Les meves germanes

A hores d'ara em pregunto que, perquè no havia escrit res sobre vosaltres?. Perquè no us havia mai donat mai abans les gràcies per tot, per tots aquests anys compartits?. Doncs ara m'hi poso. No he de deixar que passi ni un minut més. Ho he aplaçat -culpable per no adonar-me'n- massa temps.

Començaré dient-vos que fa tants anys que, sense poder precisar el seu inici, m'ha obsedit la voluntat de reconèixer i d'agrair, tant amb els fets com amb les paraules, a totes i a cadascuna de les persones que m'han acompanyat durant l'existència. Que m'han regalat emocions, pensaments, desitjos, projectes, somriures, confidències íntimes, o estones d'aparent poca significació com aquell caminar xops sota la pluja pel carrer gran i Escorial, l'infantament d'uns primers versos sota la poètica de l'Espriu, misses i oracions o un retir espiritual amb la visita d'un bisbe que explicava acudits "verds". La llista seria infinita.

Tampoc podria precisar en quin moment em vaig adonar que vivim en la provisionalitat més absoluta i que res important s'ha de deixar per fer-ho a l'endemà. Potser m'hi va fer reflexionar la lectura, la meva feina amb els pacients, observar la realitat del patiment que he respirat i trobat en tanta gent que es dolia en veure un final que s'acostava i que els hi mancava temps mentre deixaven massa coses, que sentien transcendentals, obertes i pendents. Molt probablement també la mort del pare, massa jove i egoista jo dins del meu petit mon. Massa jove ell, als seus 59 anys, amb tantes i tantes ganes de viure encara i al que no havia abraçat mai ni li havia dit que l'estimava!!. La mort precoç dels germans grans i el diagnòstic de la meva afecció cardíaca.

I avui, als 65 anys, amb els deures ja gairebé fets en aquesta voluntat d'agraïment veig que em mancava un dels més importants: el que us devia a vosaltres, les germanetes que em vaig afillar. El dir gràcies també als vostres pares, l'Amparin i l'Àngel i al vostre avi Manel. Imagino que podeu recordar, se us va fer evident, la meva absoluta felicitat en el darrer dinar a casa vostra en companyia de la Dolors. Les abraçades i paraules d'estimació d'aquell dia a la dolcíssima Amparin, companya de "cine-club" de llunyans dissabtes al vespre, a qui tant estimo!!. Atresoraré aquella retrobada com una de les més felices de la meva vida.

I com va començar tot?. La nostra història d'estimació va començar fa més de mig segle. Que meravellós compartir ja, poc o molt, més de cinquanta anys de vida en comú!!. Servo imatges, no si son reals, inventades o re-elaborades de les emocions d'aquell pre-adolescent als records del qual m'adreço avui. Les

primeres imatges t'enquadren a tu, Gemma, la germana gran, responsable, extremadament auto-exigent, la meva primera amiga, l'amiga dels anys blaus.

Ens contemplo, carrer Camèlies enllà, cantonada Escorial, a prop d'aquella font que algú s'endugué, tornant d'una sortida amb companys de l'Acadèmia Pinadell. Ens vàrem conèixer en aquella Acadèmia de Verge de Montserrat, a la immensa i preciosa torre, que segons m'explicava la mare va pertànyer a algú de la família del poeta Maragall. Una segona imatge, un segon camí entre sinapsis neuronals pròpies, ens situa en un dels laterals de l'escola, tot sortint de les aules on hi havia aquella amb la llar de foc on tiràvem papers escrits amb diferents colors de bolígrafs que al cremar-se flamejaven en un arc de Sant Martí de foc, en consonància i homenatge al seu variat cromatisme. Entra aquella sortida i la porta estreta que ens duia cap el carrer Pau Alsina, un espai que em sembla tant recordar com imaginar, que diria contemplar ara, envoltat de roses que entapissaven i creixien paret amunt. Teníem vuit, nou, deu, onze anys?. Poc importa. Com tampoc és indispensable fer detall de tot el que començarem a parlar i a compartir en les nostres inacabables converses. Aquells milions de paraules, de moments, de confessions i sorpreses, de fins i tot visions d'impossibles unicorns dins de mons que inventaven, es van anar dissolvent en una barreja de distorsionats contorns, tan imprecisos i eteris, però amb tanta potència i veritat que ens penetraren fins el moll de l'os per anar-nos nodrint d'una força interior, d' uns sentiments i emocions que anaren delimitant l'embrió del que jo acabaria esdevenint.

Com vaig entrar per primera vegada a casa vostra?. Impossible també recordar-ho. Servo detalls, com breus filmacions que s'engeguen en mi, des no se on, del somriure i la dolçor de la vostra mare, els "morros", serietat i prevenció del vostre pare les primeres vegades que vaig començar a sovintejar la vostra casa. I també m'acompanyen tant la visió de la gana del vostre avi, que mai es sadollava, com el seu record impossible i entranyable d'imaginar-lo córrer escales avall per recollir, sa i estalvi, abans que s'estavellés contra el terra, la gàbia i el canari que havien caigut des del balcó. Fins i tot, com diu el mestre Serrat, sabria dibuixar l'expressió dels vostres rostres, Dèlia, Regina i la teva, tan petita, Eva. Com m'observàveu amb la insolència oberta dels infants entre sorpreses, encuriosides i emocionades. Com descriure-us ara mateix, assegudes en aquell sofà, en tota la bellesa amb les que us veig i el meu amor d'avui us apropa i contempla?. Sou part d'un Univers inabastable que passaria tota la vida que em queda per tornar a recorre però que duc incorporat al llarg de tot el borrissol de la pell de la meva ànima.

Des de ben petit, petit, des ben bé els 3 anys en que vaig començar a anar a escola i a interrogar el món, les nenes i la necessitat de ser estimat m'han empès amb moltíssima força cap a endavant. Amb el pas del anys si van afegir

els desitjos del cos i les hormones i la també necessitat d'estimar. I tot això mentre les nenes esdevenien noies i després dones i alhora la religió, la ferotge culpabilitat cristiana i el "platonisme" em duien, obsessivament, en mil i una tombarelles emocionals, sovint poc exitoses però transcendentals, fins que la Dolors i la paternitat van ajudar a encarrilar-me.

No seré jo ara qui renegui de la prioritat en el meu cor de la que va ser la "meva amiga dels anys blaus" tan ben descrita i cantada per Ramon Muntaner. A tu Gemma et dec a més l'encert d'haver-me empès a iniciar Medicina -servo també precisa en el record la conversa, que ho havíem de fer per ajudar al proïsme-, també a ser professor durant un any d'alumnes de FP, branca sanitària i més endavant haver estudiat per ser, al llarg de més de 40 anys, un professional de l'especialitat més bonica del mon: l'oncologia radioteràpica. I continuant amb el cor obert del tot, afegiré que em vaig anar enamorant successivament de cadascuna de vosaltres i que sempre us continuaré estimant des d'aquest Univers que em regalàreu i que avui -us ho devia des de feia massa anys- us vull agrair.

Allò que en diem intuïció, més poderosa, entenimentada i sàvia que la lògica o la racional raó m'han dur a saber que mai cap amor n'extingeix o substitueix un altre com ara visc amb convenciment. Segurament era la certesa que necessitava per encarar amb facilitat i esperança aquesta part de la meva vida. Perque sé que de la mateixa manera que diuen que l'Univers s'expandeix, i que actualment a més velocitat que mai, també se avui que la capacitat i el sentiment d'estimar es tan infinit i s'expandeix, potser fins i tot més enllà que aquest mateix Univers.

Us estimo!!.